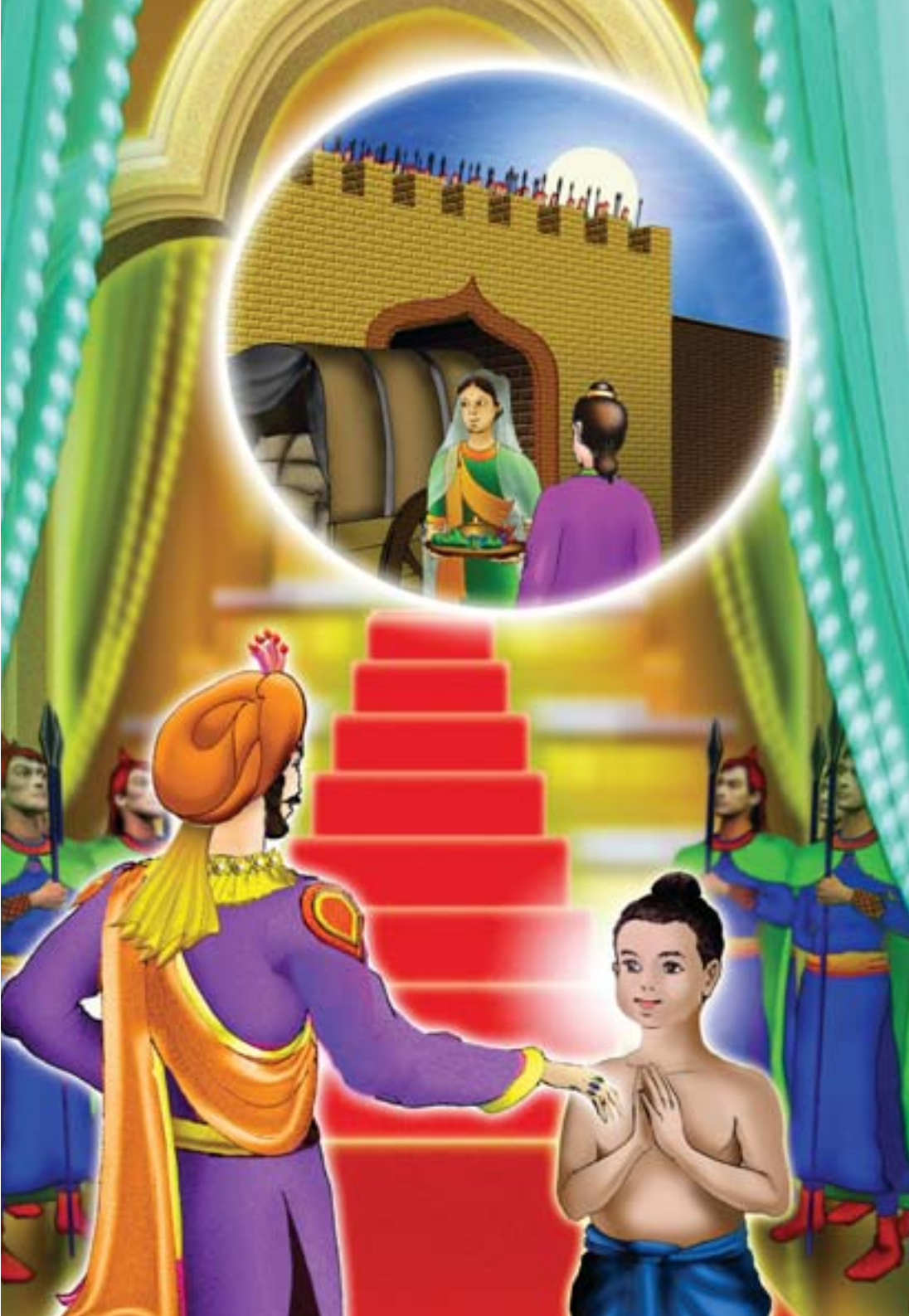

พ ร ะ พุ ท ธ คุ ณ

ต อ น พ ร ะ คุ ณ ทร อ ง

มนุษย์เป็นอันมาก เมื่อถูกภัยคุกคามย่อมยึดเอาภูเขา
ป่าไม้วัวเป็นที่พึ่ง แต่ที่พึ่งนั้นไม่เกษม ไม่อุดม เพราะบุคคล
อาศัยแล้วย่อมไม่พ้นจากทุกข์ไปได้ ส่วนผู้ใดถึงพระพุทธเจ้า
พระธรรมและพระสงฆ์ว่าเป็นที่พึ่ง ที่พึ่งนั้นแลเป็นที่พึ่งอันเกษม
เป็นที่พึ่งอันอุดม เมื่อบุคคลอาศัยที่พึ่งนั้นแล้ว ย่อมพ้นจาก
ทุกข์ทั้งปวงได้

พระพุทธคุณ ตอน พระคัมภีร์ครอง

๓๑

จุดหมายปลายทางของทุกชีวิต คือ การไปสู่อายต-
นิพพาน พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเป็นต้นแบบของบุคคลที่
สมบูรณ์ ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของชีวิตแล้ว ในระหว่างที่ทรง
สร้างบารมี พระองค์ต้องเวียนวนอยู่ในสังสารวัฏอันยาวไกล
เกิดเป็นอะไรต่ออะไรมากมาย พระองค์ทรงพบว่าชีวิตเป็นทุกข์
ไม่ว่าจะเกิดเป็นพระราชามหากษัตริย์ เป็นพระเจ้าจักรพรรดิก็
ยังไม่พ้นจากทุกข์ ดังนั้นพระองค์จึงทรงสละราชสมบัติอันเป็น
สิ่งที่พึงปรารถนาของมนุษย์ แล้วทรงแสวงหาหนทางพ้นทุกข์
มุ่งสู่พระนิพพาน

ชีวิตของสรรพสัตว์ทั้งหลายล้วนมีความทุกข์เป็นพื้นฐาน
จึงต้องแสวงหาที่พึ่งเพื่อให้เกิดความอบอุ่นใจและปลอดภัย แต่
มนุษย์ส่วนใหญ่ยังไม่รู้จักที่พึ่งที่แท้จริง พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
จึงตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“มนุษย์เป็นอันมาก เมื่อถูกภัยคุกคามย่อมยึดเอาภูเขา
ป่าไม่ว่าเป็นที่พึ่ง แต่ที่พึ่งนั้นไม่เกษม ไม่อุดม เพราะบุคคล
อาศัยแล้วย่อมไม่พ้นจากทุกข์ไปได้ ส่วนผู้ใดถึงพระพุทธเจ้า
พระธรรม และพระสงฆ์ว่าเป็นที่พึ่ง ที่พึ่งนั้นแลเป็นที่พึ่งอัน
เกษม เป็นที่พึ่งอันอุดม เมื่อบุคคลอาศัยที่พึ่งนั้นแล้ว ย่อม
พ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้”

พระพุทธคุณ ตอน พระคัมภีร์ครอง

๓๒

พระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่แท้จริง เป็นแหล่งกำเนิดของความสุขที่มีอยู่ในตัวของเราทุกคน เมื่อเข้าถึงแล้วเราจะมีความสุข จะรู้สึกปลอดภัย ภัยอันตรายใดๆ จะไม่มากล้ำกราย เพราะฉะนั้นบุคคลใดปรารถนาความสุขความสำเร็จ และความปลอดภัยในชีวิต หรือแม้ปรารถนาความหลุดพ้นจากภัยในวัฏสงสาร หากหมั่นระลึกถึงพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึก บุคคลนั้นย่อมสมความปรารถนาได้ ดังเช่นลูกชายของคนตัดฟืน

*ในกรุงราชคฤห์มีเด็กชาย ๒ คน เป็นเพื่อนกัน คนหนึ่งเป็นลูกของชาวพุทธ นับถือพระพุทธเจ้า อีกคนหนึ่งเป็นลูกของคนมิจฉาปฏิญญี เด็กชายทั้ง ๒ คนนี้ ชอบเล่นขลุ่ยด้วยกันเสมอ เด็กคนนี้นับถือพระพุทธเจ้าจะระลึกถึงคุณของพระพุทธเจ้า โดยกล่าวว่า “นโม พุทธสส” ทุกครั้งก่อนจะทอดขลุ่ย ส่วนเด็กอีกคนหนึ่งจะระลึกถึงคุณของเดียรถีย์ก่อนจะทอดขลุ่ยเช่นกัน

ผลการแข่งขันปรากฏว่า เด็กที่นับถือพระพุทธเจ้าชนะทุกครั้ง เด็กที่นับถือเดียรถีย์จึงคิดว่า เพื่อนคนนี้จะระลึกถึงคุณของพระพุทธเจ้าก่อนทอดขลุ่ย จึงชนะเราทุกครั้ง เราจะต้องทำอย่างนั้นบ้าง” เขาเริ่มระลึกถึงคุณของพระพุทธเจ้าบ้าง ซึ่งเป็นการลัสมพุทธานุสติโดยที่เขาไม่รู้ตัว ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

*มก. เรื่องนายทารุสาภิกกะ เล่ม ๔๓ หน้า ๑๖๙

พระพุทธคุณ ตอน พระคัมภีร์ครอง

๓๓

วันหนึ่ง พ่อของเด็กที่นับถือพระพุทธเจ้าเทียมเกวียน ออกไปตัดฟืนนอกเมืองโดยพาเขาไปด้วยเมื่อได้ฟืนเต็มเกวียนแล้ว ระหว่างเดินทางกลับได้หยุดพัก และปล่อยโคให้พักกินน้ำกินหญ้าในที่ใกล้ๆ ป่าช้านั้น โคของเขาได้ตามฝูงโคอื่นๆ เข้าเมืองไป เมื่อรู้ว่าโคของตนหายไป พ่อจึงให้ลูกชายเฝ้าเกวียนไว้ ส่วนตน ออกเที่ยวตามหาโคจนเย็น ครั้นจะกลับออกไปนอกเมือง ประตูเมืองปิดเสียก่อน จึงออกไปไม่ได้ ฝ่ายลูกรอจนง่วง จึงคลานเข้าไปนอนหลับอยู่ที่ใต้เกวียนเพียงลำพัง

สมัยนั้นในกรุงราชคฤห์ เวลากลางวันจะเต็มไปด้วย อมนุษย์ คินนรีมียักษ์ ๒ ตน ออกหากินในป่าช้า ตนหนึ่งเป็น ลัมมาทิฎฐิ อีกตนหนึ่งเป็นมิจฉาทิฎฐิ ยักษ์มิจฉาทิฎฐิเห็นเด็กนอนหลับก็ตรงเข้าไปจะจับเด็กกินเป็นอาหาร ยักษ์ลัมมาทิฎฐิ รีบห้ามไว้ แต่ยักษ์มิจฉาทิฎฐิไม่ฟังตรงเข้าไปลากเด็กออกมา เด็กตกใจจึงอุทานด้วยความคุ้นเคยว่า “นโม พุทธสส” เพราะ ความที่ตนได้สั่งสมพุทธานุสติอยู่เนืองนิตย์ ทันทียักษ์ได้ยิน พระนามของพระพุทธเจ้าเท่านั้น ก็สะดุ้งหวาดกลัวรีบถอยห่าง ออกมาทันที

ยักษ์ลัมมาทิฎฐิจึงบอกว่า “ท่านได้ทำกรรมหนักเสียแล้ว ได้ล่วงเกินเด็กผู้มีพระพุทธเจ้าอยู่ในใจ จะต้องทำความดีเพื่อ

พระพุทธรูป ตอน พระคัมภีร์ครอง

๓๔

ไถ่บาป” จึงยื่นคัมภีร์ครองเด็กน้อย ส่วนยักษ์มิจฉาปฏิภูมิดีได้เข้าไปในเมือง นำอาหารรสเลิศซึ่งเป็นของพระราชามา แล้วยักษ์ทั้งสองก็ทำตัวเหมือนเป็นมารดาบิดาของเด็ก ปลูกเด็กขึ้นมากินอาหารเมื่อเด็กน้อยกินอิ่มก็หลับต่ออย่างสุขสบาย

ส่วนยักษ์ทั้งสองก็ยืนอารักขาตลอดทั้งคืน เพื่อไม่ให้เด็กน้อยได้รับอันตรายใดๆ และก่อนที่จะอันตรายหายไประยะ ยักษ์ได้จารึกเรื่องทั้งหมดที่ถาดอาหารพลางอริษฐานว่า “ขอให้พระราชาท่านนั้นที่เห็นตัวอักษรเหล่านี้”

รุ่งขึ้น พวกราชบุรุษตามหาถาดทองคำ ซึ่งเป็นภาชนะสำหรับเสวยของพระราชา ได้พบถาดทองคำบนเกวียนบรรทุกพืนที่เด็กนั้นนอนหลับอยู่ จึงจับเด็กไปเข้าเฝ้าพระราชา พระเจ้าพิมพิสารทอดพระเนตรเห็นตัวอักษรที่ถาดทองคำ จึงตรัสถามว่า “นี่คืออะไร” เด็กกราบทูลว่า “ข้าพระองค์ไม่ทราบ แต่เมื่อคืนมารดาบิดาของข้าพระองค์ ได้นำถาดอาหารนี้มาให้ แล้วยืนดูแลอยู่ ข้าพระองค์ทราบเพียงเท่านี้ พระเจ้าข้า”

เมื่อมารดาบิดาของเด็กตามมาพบลูกในพระราชวัง พระราชาทรงถามเรื่องราวทั้งหมด พลางดำริว่า เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องธรรมดา จะต้องมิใช่ผู้ประสงค์จะประกาศคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เนื่องจากพระราชาเป็นโสดาบันแล้ว จึงมีความ

พระพุทธคุณ ตอน พระคัมภีร์ครอง

๓๕

เลื่อมใสมั่นคงในพระรัตนตรัย ยิ่งทอดพระเนตรอักษรที่จารึก
ก็ยิ่งบังเกิดความปีติโสมนัสเป็นที่สุด

พระราชชาติพาคคนทั้งสามไปเฝ้าพระบรมศาสดา และ
ทูลถามพระพุทธองค์ว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระพุทธเจ้า
มีคุณอย่างน่าอัศจรรย์ ข้าพระองค์อยากทราบว่ พุทธานุสติ
เท่านั้นหรือ ที่สามารถปกป้องคุ้มครองรักษาผู้ที่ระลึกถึง
ถ้าหากเจริญอนุสติอื่นๆเป็นสละ จะสามารถช่วยป้องกันภัย
ได้หรือไม่ พระเจ้าข้า”

พระบรมศาสดาตรัสว่า “มหาบพิตร ไม่ใช่แต่เพียงพุทธา-
नुสติเท่านั้น แต่จิตของชนเหล่าใดที่อบรมดีแล้วด้วยฐานะ ทั้ง ๖
ชนเหล่านั้นไม่ต้องใช้มนต์หรือโอสถอื่นมารักษาเลย” แล้วตรัส
พุทธพจน์ว่า

“สติของชนเหล่าใด เป็นไปแล้วในพระพุทธเจ้า พระธรรม
พระสงฆ์ และในกายเป็นนิคตย์ มีใจยินดีแล้วในความไม่เบียดเบียน
ยินดีในการภาวนา ชนเหล่านั้นเป็นสาวกของเรา เขาย่อมตื่น
อยู่ด้วยดีในกาลทุกเมื่อ”

เมื่อจบพระธรรมเทศนา เด็กและบิดามารดาได้บรรลุ-
ธรรมเป็นโสดาบันบุคคล ต่อมาภายหลังคนทั้งสามได้บวช และ
ได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์

พระพุทธคุณ ตอน พระคัมภีร์ครอง

๓๖

เพราะฉะนั้น พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์จึงมี
อานุภาพมาก เป็นที่พึ่งอันประเสริฐสุด อีกทั้งความเลื่อมใสใน
พระรัตนตรัย ก็มีส่วนส่งผลมากสุดที่จะนับจะประมาณได้
สามารถขจัดทุกข์โศกโรคภัยต่างๆ ได้ ถ้าเข้าถึงพระรัตนตรัยแล้ว
เราจะประสบแต่ความสวัสดิมีชัยตลอดไป

เราทุกคนเป็นผู้นับถือพระรัตนตรัย มีพระรัตนตรัยเป็น
สรณะ ให้ตรึกระลึกถึงท่านตลอดเวลา มหากุศลจะบังเกิดขึ้น
ทุกครั้งที่เรานึกถึง จะทำให้จิตใจเราบริสุทธิ์ขึ้น และความ
บริสุทธิ์จะทำให้เราเข้าถึงพระรัตนตรัยที่ละเอียดลึกซึ้งยิ่งขึ้นไป

ดังนั้น เราจึงไม่ควรปล่อยเวลาให้ผ่านไปโดยเปล่า
ประโยชน์ ควรปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกาย คือพุทธ-
รัตนะที่อยู่ภายใน ซึ่งเป็นแก่นของพระพุทธศาสนา เมื่อเข้าถึง
พระธรรมกายแล้ว เราจะเข้าใจแจ่มแจ้ง และซาบซึ้งในคุณของ
พระรัตนตรัย จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ไม่ประมาทในการดำเนินชีวิต
เพราะฉะนั้นขอให้หมั่นปฏิบัติธรรมอย่างสม่ำเสมอ ฝึกใจให้
หยุดนิ่งไปทุกๆ วัน ไม่ช้าจะสมปรารถนากันทุกคน

